

Portré

Hanzeli Éva

„Budapestben születtem, a pesti oldalon, nagyon régen.” - volt Éva válasza első kérdésemre. Elemi és gimnáziumi iskoláit 1944-ben fejezte be, majd a Pázmány Péter Tudományegyetem matematika és fizika szakán folytatta tanulmányait, ami talán mérnök édesapja befolyásának tudható be. Gimnáziumi tanárnak készült, így közben a Váci utcai Angol Kisasszonyok tanárképzőjébe is járt, ahol melléktantárgya kézi-

munka és magyar néprajz volt. Német, latin és olasz nyelvek tanulása egészítette ki sokoldalú képzését.

Már akkor jellemző volt Évára az állandó elfoglaltság, mert tanulmányai mellett dolgozni is kezdett Budapesten, többek között az ún. Jóvátéti Kormánybizottságnál, ahol a feladat a szovjetek „kártérítése” volt.

A politikai helyzet reménytelensége, munkanélküliség és a súlyos lakáshiány miatt 1947-ben édesapjával és vőlegényével, Hanzeli Viktorral elhagyták Magyarországot. Édesanyja és húga 6 hónappal később követte őket. Ausztriában tartották meg esküvőjüket Viktorral, mégpedig a Sound of Music-ből híres salzburgi Katedrálisban. (Az unokáknak ez a történet biztosan nagyon tetszik!)

Ausztriából Párizsba költöztek. Itt Viktor, aki nagyon jól tudott franciául, öt évig mint újságíró működött. 1951-ben az USA-ba vándoroltak. Egy éves New York-i tartózkodás után az Indiana állami Bloomingtoni Egyetemen kapott Viktor állást, és Éva is tanított itt 3 évig magyart. Itt született meg első két gyermekük. A következő állomás Seattle volt, ahol Viktor a University of Washingtontól állásajánlatot kapott, és ahol aztán véglegesen lehorgonyoztak. Itt három másik gyermekkel szaporodott a családjuk.

„Seattle kicsi város volt, mikor ide költöztünk. Akkor még nem voltak itt magyarok sem.” - emlékszik vissza Éva. Viktor csak néhány évvel később találkozott egy magyar kollégával, Vásárhelyi professzorral, később pedig a greenlake-i labdarúgó pályánál rábukkant az egész seattle-i magyar focicsapatra. Ez a csapat Makó Zoltán kapitány vezetésével 56-os menekültekből alakult. Ekkor, 1956 után kezdett Seattle magyar lakossága növekedni.

A következő magyar menekült áramlat a nyolcvanas években érkezett Seattle-be az IRC jóvoltából. Éva soha nem unatkozott. Az öt gyermek nevelése és édesanyja ellátása mellett talált időt arra is, hogy önkéntesként, szíveségből segítsen az újonnan érkezetteknek tolmácsolással, fordítással, orvoshoz, fogorvoshoz való szállítással, hivatalos intéznievelőkkel. Sokszor hívták tolmácsolni bíróságra, kórházba is, amit mind felebaráti szeretetből csinált. Fiaikkal a cserkészetbe is bekapcsolódtak, ami rendszeres elfoglaltsággal járt a szülők számára is.

Mikor a nyolcvanas évek elején az Ethnic Heritage Council-hoz fordultam tanácsért a helyi magyarok szervezésével kapcsolatban, akkor Éva már tagja volt a Councilnak. Ekkor hallottam arról is, hogy férjével együtt, az egyetemen keresztül túrákat szerveznek Magyarországra. Viktor és két kollégája voltak a vezetők, de Éva is aktívan részt vett az előkészítő munkálatokban. Tanfolyamot tartottak az érdeklődők számára, ahol a jelentkezők majdnem egy évig ismerkedtek a magyarországi nevezé-

tességekkel, hogy a hathetes utazást jobban élvezhessék. Éva legidősebb fia, menyé és legfiatalabb fia is részt vett az első túrán, amin végiglátogatták a Dunántúl nevezetességeit, a Hortobágyot, Budapestet. Gyermekeikre nagy benyomást tett az út, azóta is többen jártak a családból Magyarországon. Megjegyzendő, hogy a túrák által kialakult érdeklődésre való tekintettel a University of Washingtonon abban az időben magyar nyelvtanítás is folyt, Éva közreműködésével.

1983-ban a Washingtoni Magyar Amerikai Szövetség Alapító Bizottságába Sue Isely-val Hanzeli Évát is meghívtuk. Több hónapig tartó előkészítő munkánk egyik gyűlését a Hanzeli otthonban tartottuk. Éva és Viktor Szövetségünk Alapító Tagjainak egyike lett. Hanzeli professzor,

aki az egyetem újlatin nyelvek fakultásának tanszékvezetője volt, 1991-ben történt haláláig sokszor vezette le évenkénti választási gyűlésünket. Éva ma is tag, olvassa a Híreket és érdeklődik a Szövetség jelenlegi helyzete felől. Panaszkodik, hogy az összejöveteleink mind az eastside-on történnek, és ő oda már nem tud kivezetni.

„Mivel töltöd a napjaidat?” - kérdeztem. „Nem tudom, de a naptárom tele van előjegyzésekkel. Holnap Kentben tartok előadást a helyi geneológiai klubnak.” - válaszolta. Tagja az egyetemi feleségek klubjának, egy francia társalgási csoportnak, a Nemzetközi Női Csoportnak, szereti a klasszikus zenét, operába és előadásokra jár. A templomuknál is aktív, Viktorral együtt hozzájárultak a Newman Center, az egyetemi diákok katolikus templomának megalapításához. Büszkén említette, hogy egyik unokája a központ vezetője. Éva nyolcvanas éveiben is aktív anya, nagymama és dédnagymama, ma is a hangulatos, 1936-os tudor családi házban lakik, ahol „mindenből több van, mint amire szükségem van, és azért nem tudok innen elköltözni” - mondja. Az ebédlőben például egy masszív méretű, intarziás, kézi készítésű ebédlőgarnitúra asztalánál beszélgettünk. A bútor a férje családi öröksége volt, amit Magyarországról szállítottak ki.

Megjegyezte, hogy a magyar nyelv a magyarországi újságokban és az internet oldalakon nagyon elfajult. „Iskolázott embereknek nem ezt várja el az ember.” - mondta sajnálattal. Bizony, sokan példát vehetnének Évától, aki 63 év után is angol szavak keverése nélkül beszél anyanyelvünket. Beszélgetésünket a magyarországi finom cukrászsütemények nosztalgikus felidézésével fejeztük be, megemlékezve a Gerbaud és a Hauer cukrászdákról, és finomságaik hiányáról itt Seattle-ben.

Jó egészséget és sok boldog évet kívánunk még Évának népes családja és barátai körében és örömeire.

